

KAMASZKOROM

◉ LEGSZEBB ◉

NYÁRA

Őstesók
akcióban!

így jártak
anyáinkkal

Herman Raucher

HERMAN RAUCHER
KAMASZKOROM

HERMAN RAUCHER

KAMASZKOROM

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Herman Raucher
A mű eredeti címe: Summer of 42
A művet eredetileg kiadta:

Fordította: Rindó Klára és Szabados Tamás
Szerkesztette: A. Katona Ildikó

Copyright © 1971 by Herman Raucher

A borítót tervezte: Balogh József

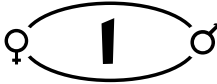
ISBN 978 963 245 522 8

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Korom Pál, Pozsik László
Készült a Generál Nyomdában, Szegeden
Felelős vezető: Hunya Ágnes

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

*Azoknak, akiket szeretek –
A múltban és a jelenben*

MINDIG VISSZA AKART MENNI, hogy újból lássa a szigetet, de nemigen adódott rá lehetőség. Aztán egyszer úgy alakult, hogy két program között maradt egy kis ideje, a dolgok is kedvezően alakultak, ezért felautózott messze, New England partjaihoz, hogy lássa, vajon még mindig ugyanúgy hat-e rá a hely. A vén kompon a felnyitható tetejű Mercedese jeges közönyt váltott ki a fél tu-cat, csontos arcú szigetlakóból, mivel csak nagyon kevés új kocsi szokott itt átkelni. A Packett-szigetre érkező kocsik általában már életük visszértágulásos korszakában jártak, és ezért sem idejük, sem temperamentumuk nem maradt ahhoz, hogy visszatérjenek a szárazföldre.

– A kocsik meghalni jönnek erre a kibaszott szigetre – jelentette ki Oscy. Oscy, a kocafilozófus. Ez 1970-ben ugyanúgy igaz volt, ahogy 1942-ben is.

Nézegette maga körül az arcokat; mindegyik a szélnek fordult, hogy teljesen szemből kapja a légáramlatot. Alig volt tizenöt éves, mikor utoljára leszurkolta a huszonöt centes viteldíjat. Az azóta eltelt években sok minden megváltozott, a huszonöt centet is beleértve, mert a viteldíj egy dollárra emelkedett, ő maga pedig már negyvenkét éves. Hogyan emlékezhetne bárki is rá?

A Mercedes közönyösen haladt a Packett-sziget parti útján. Ötven volt a sebességhatár, ez még egy exhumált LaSalle-nak is alig jelentett kihívást, a dögös Merciről nem is beszélve. Balra az ismerős dűnék duzzadtak, benőve fűvel, teleszórva mindenféle oda nem

illő szeméttel és kifakult fadarabokkal, amiket csak az óceán tud könnyedén odadobálni az útra, ha úgy tarja kedve. Jobbra maga az óceán terült el, fodrozódva, szürkészölden. És hatalmasan. Tényleg nagyon nagy volt. Az egyik legnagyobb dolog a világon.

A luxuskocsi puhán ringatta a hepehupás úton. Kinézett a széles szélvédőn az előtte elterülő fura csillogásra. Délelőtt volt, de a nap még nem látszott, csak egy-egy pillanatra tudta áttörni a ködöt. Legfeljebb ötven méterre lehetett ellátni a tompa derengésben. A tengeri szél már feltámadt, ám a köd csak vonakodva adta át helyét a fénynek, és rosszindulatú kis pászmákban vonult vissza a szárazföldre. Szinte látta, amint nyugtalan árnyékát maga előtt terelve mozdult a köd, és a sűrűszövésű, szürke függöny alján már látszott, hogy egyszer felemelkedik, és kék lesz az ég. Aztán az ismerős körvonalak kibontakoztak a félhomályból, és ott kuporgott fönnyen a magas dűnén, nem messze az út tenger felőli oldalán. A cédruszszindelyes, sziklaszilárd ház. A távolba vesző ház, amely mégis olyan élesen élt benne, hogy szögről szögre újra tudta volna alkotni a képzeletében. Dorothy. Szeretlek, Dorothy.

Megállította a kocsit, és kiszállt. A Mercedes ajtaja olyan halkán kattant, ahogy csak egy ilyen drága autó ajtaja tud csukódni. Lepillantott negyvenöt dolláros Gucci papucs cipőjére. Hosszú utat tett meg, nem volt könnyű, de minden pillanat megérte. A tengerparti dűnék felé indult, letért az útról, hogy a magasra emelkedő dombtetőn folytassa útját. Mikor a Guccija telement homokkal, levette, ahogy a színben hozzáálló zoknit is. Mindkét zoknit a cipőjébe tömte, a ballábasat a ballábasba, a jobbosat a jobbosba. Feltolult benne az emlék, amikor ugyanezt tette, ugyanitt. Lábát a homokba mélyesztette, lábujjai kifeszültek, mint a macska mancsa. Levette tengerészkek zakóját, a vállára dobta, és így sétált a látóhatár szélén álló ház felé... és vissza a valaha volt, dicső ártatlanság utolsó, fájdalmas napjaihoz.

Bár augusztus volt, egy hideg szélroham az ősz leheletét hozta. Az óceán úgy hullámozott, mint a bostoni múzeumokban látható,

tengeri tájképeket ábrázoló olajfestményeken. Lement a tengerpartra, végigsétált a megkeményedett sáron, ahol a hullámverésben a partfutók rikácsolva jelentették a dagály közeledtét. Csak egy-két sirály reménykedett benne, hogy a nap nemsokára átküzdí magát a komor égbolton.

A dűnén álló ház fölötte magasodott: ugyanazon a tizenkét oszlopon állt, ugyanaz a tizennégy falépcsőfok vezetett fel hozzá, amelyen egykor olyan végtelen zavarban ereszkedett le. Az alacsony, rácsos kerítés még mindig ugyanúgy állt. Az emberi önámítás csodás példája. Mintha balsafa korlát mögé akarnák zárni a türelmes tengert.

Vagy valóban szólt a zene, vagy csak egyszerűen az emlékezetéből gurult elő – nem számított. Mert hallotta. Halkan és szomorúan, emlékezve, vágyakozva, érzelmesen és áldottan.

*Tegnap este láttalak,
És eszembe jutott a régi érzés...*

Aztán csaknem harminc év távlatából hangok csendültek fel a szélben, áthatoltak a ködön. Sürgető, aggodalmas fúhangok, a homokban csörtető lépések nesze, egy tengeri madár rikoltása.

*Hé, Hermie...
Gyere már, Hermie, az ég szerelmére...*

A tengerparton három fiatal fiú rohant elő a ködből, és lopakodva kúsztak föl a dűnére, a kinyúló ház felé. Úgy haladtak, mintha valami bonyolult katonai manővert hajtanának végre, az első kézjeleket ad, a másik kettő sorban követi, és vezetőjük mellett hasra vágják magukat a homokban. Akármit is néztek a dűne kanyargó szélén túl, a tengerpartról figyelő férfi számára láthatatlan maradt.

A férfi mozdulatlanul állt, újból a viharvert házat nézte; innen csak a tetejét láthatta. Nem hallotta a partfutók dagályt jelző

rikoltozását, azt sem vette észre, hogy a tenger a bokájáig ér, és térdig nedves a nadrágja. Csak állt ott, s annyira szeretett volna a három fiú egyike lenni, ahogy valaha volt, annyi édes dallal korábban...

Öregem, ó, öregem, Hermie...

Hagyd abba, Oscy...

Hermie, volnál szíves befejezni az ábrándozást...

Mikor tizenöt éves korában a családja nyáron a Packett-szigetre költözött, korántsem volt itt még ennyi ember meg ház. A sziget domborzata és a tenger sokkal tisztábban látszott, mint manapság. Ha egy srác nem dőglött meg a magánytól, a családja biztosan elintézte, hogy a környékükön lakó családok is kihozzák a gyerekeiket a szigetre. 1942 nyarán ott volt vele a legjobb barátja, Oscy és közeli barátja, akit nem illetett a „legjobb” jelzővel, Benjie.

Oscy kócos, erős fiú volt, egyáltalán nem városi kölyöknek tűnt, inkább mintha Iowából szalajtották volna. Megállás nélkül vigyorgott. Csak nagyon ritka alkalmakkor hagyta abba. Jöhetett fájdalom, búbánat, kínszenvedés, kétségbeesés, a mosoly Oscy zászlaja maradt, és sose hagyta cserben. Egy hónappal idősebb volt Hermie-nél, és ezt a harmincegy nap különbséget kellő jogalpnak tekintette, hogy a magáénak tudja a vezető szerepet. Oscy született bajkeverő volt, ugyanakkor tagadhatatlanul melegszívú és gyerekesen érett, amitől magabiztos, kemény férfi benyomását keltette. Oscy nem akármilyen figura volt.

Benjie egész másként festett. Legfiatalabbként, legsoványabbként a hervadt John Carradine-ra hasonlított, láthatóan gyerek volt még. Mindenben követte Oscy utasításait, mert nem volt bolond. Többet törődött Ingersoll-órájával, mint a farkával, aminek még nem fedezte fel valódi rendeltetését.

Hermie tizenöt éves, kócos, szőkésbarna hajú srác volt, egymásra nőtt, előreálló fogakkal. Magasabb volt Benjie-nél, ahogy Oscy nála, ezért simán meggyőzte magát, hogy nem számít, ki a vezető.

A történet idején Hermie éppen szétvetett lábbal ült a serdülőkort a férfikortól elválasztó szögesdrót kerítésén. Egy pszichológus számára tökéletesen nyilvánvaló lett volna, hogy melyik oldalra fog esni, de Hermie-t még kínzó bizonytalansággal töltötte el a kérdés. Éjszakákon át feküdt álmatlanul a közeledő felnőttkorral ránehezedő aggodalmaktól, a lumbágótól vagy az ízületi gyulladástól rettegve, meg attól, hogyan kell autót vezetni, miként érintse az ember a borotvát az arcához, a homloküreg meg a migrén miatt, hogy muszáj-e az anyjának megvásárolnia az alsóneműjét, amiatt, hogy mikor jönnek a pattanások, és hogy az ördögbe tud majd kúrni, mikor és kivel, és vajon rájuk tör-e majd közben a rendőrség. Hermie állandóan aggódott és szenvedett. Ebben világbajnoknak számított. Gyönyörű.

Rettenetes triónak nevezték magukat, de fogalmuk sem volt, miért, talán hogy ajnározzák saját egójukat, és valahogy elhelyezzék magukat a bolygón. Ott heverték a dűnén, amelyen a régi ház állt, Beau, John és Digby Geste, a sivatag ördögei, acélos szívvel, homokos Jockey-nadrágban.

A ház? A ház az ő háza volt. Azóta se akadt senki, aki ilyen riasztóan, zavarba ejtően hatott volna Hermie-re. Senki se tett rá olyan mély benyomást, mint ő, és senki mellett sem érezte magabiztosabbnak vagy bizonytalanabbnak, fontosabbnak vagy jelentéktelenebbnek magát.

A három fiú mozdulatlanul feküdt, és a fejsze tompa hangját hallgatta, amint keményen lecsap a farönkre. Látóhatáruk alatt, a nagy homokmedencében, a házat támasztó hatalmas faoszlopok között egy férfi lendítette a fejszét hihetetlenül erőteljes ívben a háta fölé, mint Abe Lincoln, hogy aztán Zeusként átsuhintson a levegőn. A lenti farönk pontosan két egyforma darabra esett szét, és nemsokára erre a sorsra jutott a következő is. Aztán még egy és még egy. A fiúk nem mozdultak, alig mertek levegőt venni. A homok széle fölött kandikáltak, és az Isten csapásait hallgatták. Valahogy lekötötte az érdeklődésüket. A férfi, a hang, a fejsze.

A férfi újra meg újra lesújtott a farönkökre, széthasította, megsemmisítette őket, miként a mogyorót. A fény változott, a férfi láthatóbbá vált. Testének kidolgozott izmai Bernini szobraival vettek. Merkúr kecsessége és Superman ereje egyesült benne, és a pipa a szájában az angol arisztokratákat idézte.

Hermie szíve visszapattant a bordáiról, mint a kalitkába zárt veréb, mikor az asszony kisiklott a mély szürkeségből, és szép karját a férfi köré fonta. Karcsú volt, mégis formás, sötét haja finoman terült szét a vállán. Minden mozdulatából könnyed érzékiség áradt. Nem csoda, hogy a férfi letette a fejszét. Magához húzta a nőt, és megcsókolta. Tökéletes csók volt. A három fiú figyelte, valahogyan érezték, hogy amit láttak, az lényegbevágóan fontos, olyasmi, amihez nekik is közük lesz, jövőjük egy szikrája, az eljövendő dolgok nyitánya. Tiszteletteljes félelemmel leskelődtek. Hermie nadrágja meglehetősen szűknek bizonyult, mikor az asszony csókját és ölelését bámulta. Csöndes fájdalommal vonaglott, társai úgyszintén. Kamatostul megfizették a véletlen leskelődés árát.

Aztán véget ért a csók, pedig a tátott szájjal figyelő fiúk még néztek volna. A nő kisiklott az ölelésből, aztán elkezdte felrakni a férfi karjába a fahasábokat. Úgy tűnt, mintha a férfi a hegyeket is elbírná. A nő egyenként rakta a fahasábokat. Salamon templomának építőkövei. A piramisok kőtömbjei. Aztán a szerelmesek eltűntek a leereszkedő ködben, valahol egy ajtó nyílt és csukódott, és a fiúk rádöbbsen, mennyire felkavarta őket a látvány.

Oscy vezetőként kötelességének érezte, hogy valahogy szóban rögzítse megfigyeléseit, amit szokásos mosolyával kísért.

– A fickó tutira egyenesen beviszi a hálószobába.

– De előbb jobban teszi, ha lerakja a fát. – Ez Benjie gyakorlatias megjegyzése volt. Szeretett vitathatatlan kijelentéseket tenni, mint például: „Ma kedd van.” „Országunk elnökét Rooseveltnek hívják.” „Pontosan délután kettő van.” Ha Benjie bármi vitatható dolgot

mondott, figyelmeztetésként kapott egy nyaklevest Oscytól. Már csak így mentek a dolgok. Ez volt a szokás.

Oscy pár métert csúszott a dűnéről a tengerpart felé. Aztán megállt, megfordult, s a lejtő további részét oldalazva tette meg, ami lehetetlen. Benjie számára még lehetlenebbnek tűnt, mivel esetlensége miatt nem is volt súlypontja. Ő ugyanazt tette, mint máskor, ha le kellett mennie a dombról: elvágódott és legurult, majd Oscy lábánál állapodott meg, aki még több homokot rúgott rá.

– Baszd meg, Oscy!

Benjie nyugodtan beszélhetett ilyen tiszteletlenül Oscyval, mert már megkapta a büntetését. De ha még előtte engedte volna meg magának ezt a hangot, akkor meghal.

Oscy Benjie mellkasára tette a lábát, mintha lefoglalná Spanyolország számára, felkiáltott Hermie-nek, akit még nem büntetett meg.

– Hé, Hermie, lennél szíves megmozdítani a seggedet? *Kérlek!*

Nehéz lett volna nem hallani Oscyt, mert olyan hangja volt, mint a tengerészeti sortűz. Hermie lecsúszott a dűnén, akárcsak Oscy. Mikor leért az aljára, ő is rúgott egy kis homokot Benjie-re, mivel helyénvalónak látszott, és Hermie alapvetően konformista volt.

– Baszd meg, Hermie!

Ez lentről jött, Benjie-től, aki még mindig nem kászálódott talpra. Hermie-nek viszont bármikor mondhatta, amikor csak akarta, mert Hermie nem volt verekedős, és általában nem törődött a világgal.

A három fiú pár pillanattal később úgy szaladt a tengerparton, mintha valami nagy-nagy szalagot fonna. Akárha dodzsemeztek volna, végtelen sebességgel rohantak egymásnak, váratlanul előbukkanva a ködből, és elütve azt, aki középen volt. Az összeütközések egyre gyilkosabbak lettek, míg Hermie, akinek kedves volt az élete, kiszakadt a csapatból, mint Patty, otthagya Maxine-t és

La Verne-t, hogy kettesben folytassák tovább. Hermie egy hosszú pillantást vetett a dombon álló házra, tanulmányozta, eltöprengett rajta. Aztán a titkos útján indult haza, hogy megszabaduljon a barátaitól, akikkel már nem akart együtt lenni.

♀ 2 ♂

HERMIE MINDEN EMBERILEG LEHETSÉGES DOLGOT MEGTETT, hogy feldobja a nyaralóban számára kijelölt kis szobát. A falat Mel Ott, Johnny Rucker és Hank Danning aláírt fényképei díszítették, mert Hermie Giants-rajongó volt. Az összes autogram hamisított volt, mivel a Giants New York-i, Hermie pedig Brooklynban élt, és nem merte megkockáztatni, hogy meglássák, mikor Giants autogramokat kér – túl rizikós lett volna. A másik falon lévő Curtis P-40 Tomahawk, a Douglas Dauntless zuhanóbombázó és a Bell Aircobra P-39 nem volt aláírva, mert ugyan kit is verne át vele? A harmadik falon Ann Savage, Marguerite Chapman, Karen Verne és Hermie igaz szerelme, Penny Singleton lógott. Tudta, azzal, hogy Penny Singletonot választotta, egy szűk körű klub tagja lett. De Hermie már csak ilyen. Örvendezzenek mások a Ginger Rogersüknek, Hedy Lamarrjuknak és Ann Rutherfordjuknak. Túl nagy volt a nyüzsgés azon a fronton; Hermie a kevésbé forgalmas utat szeretete. Ha az ember írt Penny Singletonnak, és aláírt fényképet kért tőle, olyan gyorsan megérkezett, hogy a tinta még meg sem száradt rajta, és gyakran foltot hagyott az orrán. Hermie öt aláírt Penny Singleton-kép tulajdonosa volt. A színésznő a *Blondie* című filmben szerepelt. Kettő Dagibabával ábrázolta, és Dagwooddal, a filmbeli férjével. A másik kettőn csak ő szerepelt, az egyik a fürdőruhában, ami sokat engedett látni a combjából. A *Blondie* című filmben nem sokat mutattak belőle, úgyhogy a combja nagyon kellemes meglepetés volt. Hermie szerette Penny ragyogó mosolyát, szőke fürtjei

zuhatagát, megnyerő modorát. A combját is szerette, úgyhogy még két oka volt rá, amiért felháborította a gondolat, hogy ostoba férjével, Dagwooddal bújik ágyba, még akkor is, ha Hermie tudta, hogy ez csak film. Hermie a birtokában lévő hatodik Penny Singletont ábrázoló fényképet a fiókjában tartotta, mert durván átalakította, és Hermie a legtávolabbról sem hasonlított Norman Rockwellre. Egy borotvapengével ügyesen eltávolította Dagwood Bumstead ostoba fejét, és saját, tizenkét éves kori képével helyettesítette. Elég hülyén nézett ki, és Dagwood idióta csokornyakkendője sem emelt a megjelenésén. Dagwood mindig csokornyakkendőt viselt, márpedig Hermie soha nem vett volna föl ilyet. Egyébként Hermie azért kedvelte különösen ezt a Penny Singleton-képet, mert Dagwood keze tíz centiméterrel a melle alatt fonódott Penny csípőjére, és alig hét centivel a micsodája felett. Dagwood másik kezével Penny kezét szorította. Egyetlen hollywoodi kézhez sem fonódtak ennél kiterjedtebb erotikus fantáziák. A kép tehát a fiókjában maradt, a zoknik alatt, a szívére borulva.

A negyedik falat főleg a szekrény foglalta el, meg egy ajtó, amit Hermie folyton zárva tartott, nem csak azért, mert a ház emeletének többi részébe vezetett, és az ember házának a várának is kell lennie. A fennmaradó kis faldarabra a huszonkét éves unokatestvére képét tette ki, aki Kiska szigetén állomásozott, az Aleut-szigeteken, nem messze Alaszka partjaitól. Nem sok minden történt Kiskán, kivéve talán, mikor a jegesmedvék megrohanták az eszkimókat, de Hermie ott őrizte unokafivére képét, mert ő állt a családban a legközelebb ahhoz, hogy hősnek lehessen nevezni, bár asztmával küzdött, és műrohamot produkált a sorozóbizottság előtt, de hiába, mégis tizedesnek léptették elő. Ha az unokafivére epilepsziás lett volna, az őrmesterségig is vihette volna. Hermie ezt a képet is aláíratta: „Hermie-nek bátorsággal unokatestvérétől, a harcoló Ronaldtól.”

A General Electric nyomógombos rádiója, amit anyja szerzett egy kenyérpíróval és egy lámpával együtt huszonnégy dollárért, éppen Kate Smith dalát játszotta, az *Isten őuja Amerikát*. Akkoriban

senki nem menekülhetett Kate Smith *Isten óvja Amerikát* című számától, úgyhogy Hermie a könyökével rácsapott a kapcsológombra, ami átállt a spirituálékat sugárzó vallási csatornára; végül a mutatoujja segítségével elhallgattatta a készüléket. Elérkezett az elmélkedés ideje. Kétszer-háromszor elmélkedett naponta, mert az angoltanára szerint ettől jobb rálátása lesz az életre. Tizenöt percnyi mély gondolkodás után Hermie feje rendesen megfájdult. Átlapozta a *Repülőgép-felismerő kézikönyvét*, és biztos volt benne, ha egy Mitsubishi vadászgép jelenik meg Maine állam fölött, ő lesz az első, aki kiszúrja a veszélyt.

Nagyjából így telt minden napja. Álmodozással, elmélkedéssel és hamisítással. De hazafias dolgokat is művelt. Háborús erőfeszítés gyanánt gyűjtötte a fogkrémes tubusokat és a papírt. Gyakorta, ha kiment a házból, három kinyomott Ipana fogkrémes tubust vitt magával, hogy leadja a polgári védelem központjában a *New York Times* négy példányával együtt. Az utolsó számot, amit apja valószínűleg még nem olvasott ki, otthon hagyta, mert egyszer még régebben, mikor elvitt egy kiolvasatlan *New York Times*et, apja kis híján fejbe csapta a *Journal-American* összetekert példányával, hogy az ördög vinné el.

A nap magasan járt, vígan sütött, mikor Hermie kilépett az ajtón az első teraszra. Elégedetten nyugtázta, hogy nem kell nővére napégette testén átlépnie, aki általában arcát a nap felé fordítva feküdt a gyepen, mintha csak egy kutya hagyta volna ott, vagy valami arra haladó teherautóról esett volna le. A nővére az egyik oldalán fekete volt, a másikon fehér, mert csak nyolc hétre volt az övék a ház, és ha emiatt júliusban és augusztusban hátrafelé kellett volna közlekednie, akkor Hermie nővére azt is megtette volna. Ő lenne minden idők legnagyobb és legsötétebb hátrafelé járója. Az arca sötét, a feneke fehér. Még maga Boris Karloff, a horrorfilmek koronázatlan királya is beleborzongna.

A „rettenetes trió” délután kettőre beszélt meg találkozót a tengerparton, hogy zenét hallgassanak és elüssék az időt. Hermie

tizenöt percet késett, ami azt jelentette, hogy ő fog elsőként megérkezni. Lassított, és az ablakokba kirakott csillagokat számolta. Kilenc kéket és egy aranyat számolt össze. Az aranyat egy bizonyos Robert T. Kendall kapta, aki valahol a Csendes-óceánon esett el, legalábbis így hallotta, mikor anyja a szomszéddal megbeszélte. Hermie soha nem kérdezősködött azok iránt, akik katonai szolgálatot teljesítettek, mert rohadt lógósnak érezte magát amiatt, hogy ő még nem vonult be. Mivel senki nem volt a közelben, tisztelgett az aranycsillagnak és Robert T. Kendall emlékének, aztán ment tovább, és arról ábrándozott, hogy amint lehetősége lesz rá, bosszút áll az elhunytért. Aztán egy kerítésre támaszkodva megállt, mert Oscy és Benjie tutira nem bukkan fel még egy óráig, és egyedül Oscynak van rádiója. Eldúdolt pár slágert, és arra a következtetésre jutott, hogy mindhárman a megszokott program szerint érkeznek majd meg a kijelölt találkozóhelyre, pontosan úgy, ahogyan tervezték, vagyis pokoli későn.

3

A HÁROM BARÁT A FORRÓ HOMOKON FEKÜDT a tavalyi fürdőnadrágjában, mert az *Anyák kézikönyve* szerint a fürdőnadrág két évre szól, ami biztosítja, hogy fiúk biztosan köznevetség tárgyává legyenek. Soha nem hoztak magukkal törülközőt vagy takarót a partra, mert ugyanolyan buzis lett volna, mint esernyőt hordani nehézfiúk lakta környéken. Ennek következtében nedves homok borította őket, és úgy néztek ki, mint a frissen zsemlemorzzába forgatott hússzeletek.

Oscy hordozható rádióját hallgatták, amire rendszeresen beszédte az „elempénzt” Hermie-től és Benjie-től. Egyszer, mikor Benjie hangot adott a gyanújának, hogy az Oscy által sarcként beszédett „elempénzből” egy egész éven át lehetne működtetni a WOR rádióállomást, Oscy két napig nem hozta el a rádiót. Ráadásul meggyanúsította Benjie-t, hogy japán kém, majd nyomatékosítandó a dolgot, néhány gyors ökölcsapást mért Benjie arcára és fejére. Benjie csupán azzal reagált az inzultusra, hogy mintegy mellékesen odavetette Hermie-nek: ketten együtt nagy valószínűséggel a szart is ki tudnák verni Oscyból, persze akkor, ha a kövér Willie Melnik ráül. Hermie egyáltalán nem lelkesedett az ötletért, mert volt annyi esze, hogy rájöjjön, a kövér Willie-nek előbb vagy utóbb le kell majd szállnia, ha másért nem, hát azért, hogy klotyóra menjen, akkor Oscy nagy valószínűséggel levadássza őket, és mindkettőjükből kollektíven kiveri a szart. Úgyhogy ez nem volt pálya. Ezzel

Benjie is egyetértett, ami azt jelentette, hogy Hermie gyakorlatilag megmentette az életüket.

Egyébként a Benny Goodman Sextett játszott, ami messze jobb, mint Kate Smith *Isten áldja Amerikát* című száma. A pozanos szólózott, és Oscy, a nagy zeneértő megkérdezte:

– Ki a pozanos?

– Tommy Dorsey – mondta Benjie, főként azért, mert egy ideje nem szólalt meg, és hiányzott neki a saját hangja.

Oscyt bosszantotta Benjie arcátlansága.

– Hermie-t kérdeztem. Gyerünk, nézd meg az órát! – Aztán Hermie-hez fordult. – Tommy Dorsey volt, Hermie?

Hermie a szakértőt domborította.

– Tommy Dorsey nem a Benny Goodman Sextettben játszik. Lou McGarity volt. – Aztán dühbe gurult, mert félbeszakították az elmélkedését, és potyára fájdult meg a feje. – Miért nem tudjátok végre befogni a szátokat, és figyelni?

– *Én* figyelek – jelentette ki Benjie.

– Gyerünk, nézd meg az órát! – szólt rá Hermie. Ketten javasolták, hogy Benjie nézze meg az óráját. Ő, mivel a demokrácia híve volt, megnézte.

Peggy Lee hangja hallatszott a vokálban.

*Fogd a kabátod, vedd a kalapod,
Hagyd kinn a gondot...*

Benjie elégedetten hallgatta.

– Ez a Helen O’Connell nem semmi.

Oscy gyorsan Hermie-re pillantott.

– Ez Helen O’Connell, Hermie?

Hermie felsóhajtott. Csak hallgatni szeretne volna, anélkül hogy félbeszakítják.

– Peggy Lee – mondta.

Oscy visszakézből jól mellbe csapta Benjie-t, amitől az hátraesett.

– Tévedsz, mint mindig, Benjie.

Hermie képes volt szinte bármikor, amikor csak akarta, ki-
kapcsolni két lökött barátját. Ezt a titkot Keleten tanulta, mikor
Lamont Cranstont, vagyis az Árnyékot kísérte útján Nanking ópi-
umbarlangjaiban. De ezúttal a part felé nézett, és nemsokára Oscy
és Benjie is követték a példáját.

A dúnéknél álló házban lakó férfi és nő közeledett. Fürdőru-
hát viseltek, és kart karba öltve, tökéletes összhangban lépkedtek.
Vaknak kellett lennie, aki nem látta, milyen nagyon-nagyon sze-
retik egymást. A férfi katonasapkát viselt, és felháborító módon
izmos volt. A nő olyan szép, olyan mosolygós, zöld szemű, hosszú
lábú, hogy a fiúknak a hasukra kellett fordulniuk, különben az an-
tennájuk befogta volna a rendőrségi adást. A szerelmesek köze-
ledtek, és alig másfél méterre mentek el a rettenetes trió mellett.
Hermie egyetlenegyszer se pislantott. Gyíkszemmel meredt a nő
sima lábára, lapos hasára, leste a mozdulatait. Mikor a férfi pipa-
füstje megcsapta, rögtön tudta, hogy ő is ezt az illatot akarja árasz-
tani.

– Nekem is ilyen lesz a testfelépítésem – mondta Benjie a férfire
utalva. Oscy csak mordult egyet. – Ilyen lesz. Majd dolgozom rajta.
Súlyokkal. Naponta egy órát.

– Sose fogsz így kinézni – vetette oda Oscy.

Benjie tudta, hogy igaza van.

– Igen. Biztosan tiszt.

Hermie megjegyzése viszont valahonnan a bal agyféltekéjéből
jött, s még magát is meglepte.

– A nőnek is jó a testfelépítése.

Oscy és Benjie, mint két fej egy nyakon, egyszerre fordult a köz-
tük felbukkanó őrült felé. Hermie érezte, hogy bámulják, és tudta,
hogy Subidam és Subidu rajta poénkodott. Azzal is tisztában volt,
hogy nemsokára ostoba megjegyzések pergőtüzébe kerül, és kutya
legyen, ha úgy várja majd őket, mint Pearl Harbour a japókat. Ezért
inkább támadásba lendült.

– Hülyék vagytok! – Majd felpattant, és köszönés nélkül ott-hagyta őket. Mikor már elég messze járt, még odakiáltotta Benjie-nek: – Peggy Lee volt! Fizess!

Benjie zavarba jött. Oscyra meredt.

– Fizessek? Nem is fogadtunk semmiben. Fogadtunk valamiben?

Oscy megtaszította, majd lekicsinylő pillantást vetett rá.

– Bunkó vagy. Tudod, hogy Hermie milyen kis érzékeny.

– Igen? Hát én is az vagyok. A pokolba.

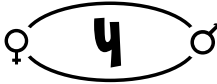
Odakiáltott Hermie-nek, aki már majdnem túl messze járt, hogy hallja.

– Helen O’Connell volt!

Hermie ment tovább. Csak mikor már elég messzire jutott az ellenszélben, akkor fordult meg, hogy visszaszóljon.

– Peggy Lee volt!

Ha Benjie mond is valamit ezek után, Hermie úgysem hallja meg, mert a szél elviszi a hangját, és különben is hülye.

HERMIE EGYETLEN ÉTELT GYŰLÖLT CSAK, a borjúszeletet. Már a nevét is visszataszítónak találta. De a nagy gazdasági világválság idején szó sem lehetett róla, hogy addig otthagyja az asztalt, míg mindent meg nem evett, amit az anyja elétálat. Ez alól nem volt kivétel. Így aztán csak üldögélt, s abban a reményben bökdöste villájával a borjúszeletet, hogy hátha még eleven, és így lekerül az étlapról, mert az elevenen marcangolás nem erős oldala a családnak. De még ha eleven volt is, a borjúkotlett kitűnően hozta a holtat. Mire Hermie befejezte a bökdösését, annyira volt csak étvágygerjesztő, mint egy lyukacsos baseballkesztyű.

Az anyja bent csörömpölt az edényekkel, és Bowes ezredes tehetségkutató műsorát hallgatta a rádión. A nővére – most, hogy lement a nap – a szobájában lézengett holdkórosan. Az ég tudja, mitől volt holdkóros. Az égitestek bűvöletében élt. Nappal napozott, éjjel holdkórosan járkált. Tizennyolc éves volt, és tökéletesen idegenné vált a család többi tagja számára. Attól a pillanattól fogva megbuggyant, hogy bimbózni kezdtek a mellei. Minél inkább nőtt a melle, annál távolabb került tőlük. Hermie nemegyszer gondolkodott rajta, mire jók a nővére mellei, ha a szobában tartja őket, mint valami lámpást.

Ami az apját illeti, csak minden második héten tudott eljönni a szigetre. Nehezen lehetett benzint szerezni, és a kocsijuk nem tartozott a kiemelkedő képességű járművek közé. Az idő nagy

részeben nem is működött, a fennmaradó részében pedig legfeljebb arra volt jó, hogy völgynek lefelé menjen. Apja a gurulás mesterévé fejlesztette magát, mert ezzel is spórolni lehetett a benzinnel. Néha fél háztömbnyit is képes volt gurulni a pirosig, és mire odaért, már zöldre váltott. Azokban a pillanatokban az apját boldogság öntötte el. Az apja első világháborús veteránként még pár érmet is kapott, mert véghezvitt valamit Chateau-Thierrynél. De annyit azért nem ért, hogy besorozzák most, amikor megpróbált katonának jelentkezni, mert már túl öreg volt. Negyvennégy éves. Azért sikerült jól értesültségét megtartania, hála Edwin C. Hillnek, Gabriel Heatternek és Walter Winchellnek és nagynénjének, Pearl néninek, aki a valóságban Amerika hangja volt.

Egyébként Hermie egyedül ült az ebédlőasztalnál, hacsak nem számoljuk a borjúszeletet, amely nem túl beszédes, akárhogy is szeleteli az ember. Hermie saját véleménye szerint tisztességes egyezséget ajánlott az anyjának. Megeszi a spárgát, a zöldséget, mindent, ha meghagyhatja a borjúszelet felét. De nem sikerült megállapodniuk. Ha Bowes ezredes műsora alatt próbál meg az ember egyezséget kötni az anyjával, az olyan, mintha egy baseball-késztyűvel alkudozna.

Hermie és a borjúszelet még öt percig bámulta egymást, aztán Hermie úgy döntött, véget vet a dolognak. Bowes ezredes műsorában egy elmebeteg muzsikussal fűrészen játszott, és Hermie fantasztikus anyja vele együtt énekelt:

Egy régi rokka áll a szobában...

Hermie hang nélkül állt fel az asztaltól és az ajtó felé indult. Ha a borjúszelet nem árulja el, sikerül. A borjúszelet haldokolva felsóhajtott kissé, de arra már nem maradt ereje, hogy megszakítsa az éneklő anya duettjét a fűrésszel: „...és eszembe jutnak a szép emlékek.”

Mikor az ajtóhoz ért, Hermie megpillantotta őket. Oscyt és Benjie-t. Oscy kezét-lábát szétvetette a kopár gyepen, és bámulta az eget. Benjie más, végtelen unalomról árulkodó testtartásban bámulta Ingersoll-óráját. Talán egy napon majd felfedezi a rádiumot. Barátainak izgató látványától hajtva Hermie azon töprengett, inkább visszatér egy kis elevenségért a borjúszelethez. De a tehetetlenség tovább vitte. Olyan halkán nyitotta, majd csukta be az ajtót, hogy még egy jávorszarvas sem hallotta volna meg. Csakhogy anya nem jávorszarvas. Kiszólt a nappaliból, hangja áthatolt az ajtón, és ágyúgolyóként csapódott Hermie agyába.

– Herman, kimentél.

Ez határozott kijelentés volt. Nem kérdés, hanem ténymegállapítás. Anya: főnév; nőnemű – mindent lát, mindent tud.

– Jézusom. – Hermie a legfelső lépcsőn állt, és várta a folytatást, mert ismerte a menetrendet. Először a határozott kijelentés, amivel nem lehetett vitatkozni. Példa: Herman, kimentél. A következő a burkolt fenyegetés. Az is jött. Remélem, megetted a borjúszeletet. Nemsokára jön a harmadik mondat. Ez kérdés lesz. A kérdések halálosak, mert válaszolni kell rájuk. A határozott kijelentésnél még lehetett az ember akár Poughkeepsieben is. De a kérdésnél jobban tette, ha a házban tartózkodott. Hermie leült a legfelső lépcsőfokra, és várta a kérdést. Onnan láthatta Oscyt és Benjie-t, amint éppen előadják Róma bukását. Azt is meg tudta mondani, hogy van-e élet a két holttestben, amit az utcában lakó másik két család dobott a gyepükre. Volt bennük élet, ha nem is sok. Épphogy csak, de lélegeztek.

Hermie mindig csinos volt. A haja jólfésült. Nem fésülte túl gyakran vagy gondosan, de időnként valami ősi ösztön villant Hermie tudatába, mint a mogorókrém a Bengay-reklámokban, és azt suttogetta neki: „Fésüld meg a hajadat! Sosem lehet tudni.”

Ami Oscyt illeti, mindig ugyanazt az idióta pólót hordta. Azt állította, hogy négy van belőle, mind ugyanolyan unalmas szürke

színű, de Hermie úgy vélte, kizárt, hogy mind a négy pólón ugyanolyan zsírfoltok, festékfoltok, szakadások, lyukak és vérfoltok legyenek, tehát Oscy hazudott. Sőt időnként Oscy sűrű vadszagot is árasztott, különösen meleg, párás napokon, zárt térben, szűk helyen. Hermie-nek sose tűnt fel, hogy Benjie mit visel. Ha nála volt az órája, akkor fel volt öltözve, és megbékélt a világgal.

– Tizenhét perc múlva nyolc – jelentette ki határozottan. Valóban, ezen nem lehetett vitatkozni.

Egy hosszú percig tartó, síri csend után Oscy alapvető kérdést tett fel, miközben az égre függesztette tekintetét. Meg-megakadt, végtelenül körültekintően fogalmazott, mivel sok múlt a válaszon.

– Szerintetek... hány rúd dinamit... kell... hogy felrobbantsuk... ezt az egész kibaszott szigetet?

Hermie hosszan gondolkozott, majd megadta a korrekt választ.

– Huszonhárom.

Újabb hosszú szünet következett, miközben a fiúk fontolóra veték mind a kérdés, mind a válasz valóság tartalmát.

Akkor hangzott fel bentről anya hangja harmadszor. A kérdés. Zumm.

– Herman, megetted a borjúszeletet?

Oscy és Benjie a nyakukat nyújtogatva figyelték a lépcsőn álló Hermie-t. Hermie válaszától függően fordul a világ. Hermie rájuk pillantott, először egyikükre, aztán a másikra. Megismételte a műveletet, gyorsítva a tempót, míg valamennyiük számára nyilvánvaló lett, hogy tagadólag rázza a fejét. Ez volt a végszó. Csöndben fölkeltek, és halkán elosontak a városba. Már mindhárman sokszor előadták ezt a jelenetet, ki-ki a saját háza előtt lévő gyepen Brooklynban, úgyhogy mostanra kikristályosodott a törvény: „ha nem etted meg a kaját, lépj olajra!” Ennél még senki nem talált ki jobb megoldást.

Hermie elpályázott, mert tudta, hogy a válasz nélkül hagyott kérdés nyomán a negyedik, egyben utolsó fázis következik: anyja megjelenik, csípőre tett kézzel kilép a teraszra, körülpillant, majd

azt kiáltja: „Herman, haza ne gyere addig, míg be nem fejezted a borjúszeletedet!”

Hermie-nek ezzel a logikával kellett együtt élnie. Hozzá tartozott az életéhez.

A RÉGI, FÁBÓL KÉSZÜLT VÍZTORONY ÉGBE NYÚLÓ, rovarszerű alkotmány volt. Terpeszben állt, mint a rodoszi kolosszus, menedéket nyújtva minden olyan fiúnak, aki nyaktörés nélkül meg tudta mászni a negyven lépcsőfokot. Mögötte vörösben-bíborban nyugodott le a nap. Alatta letargikusan terült el a kisváros, talizmánként gyűjtve ki pár lámpáját az égre. A víztornyon három fiú ült mellkasáig fölhúzott lábbal, vállvetve a hasas víztartályon körbefutó, keskeny járdán. Önmaguk társaságára hagyatkozva kegyetlenül unatkoztak.

Körbeadták a közös cigarettát, drámai modorban szívtak bele, mint a katonák a véres csata szünetében. A csendes, balsamos légben Hermie úgy érezte, itt a megfelelő pillanat, hogy bejelentse:

– Ez lesz életem leghosszabb nyara.

Egyik társa sem vitatkozott vele. A nap lenyugodott, és az öböl felől az éjszaka hirtelen lágy, hűvös szélrohamokkal árasztotta el őket. Megfordult a dagály, megváltozott a szél. Hermie ezekben a pillanatokban elmélkedett legszívesebben. Folyton az járt a fejében, vajon miért éppen őt választotta ki az az ostoba sirály, hogy kövesse. Aznap reggel is fölébe repült, mikor Hermie épp a városban kószált, és kis híján eltalálta a lebukó Stuka módjára lehajított ürülékbombával. Később, mikor szerény, háborús ellátást megkönnyítő kertjükben tevékenykedett, a madár előbb fenyegetően körözött a magasban, majd lejjebb ereszkedett és pergőtűz alá vette. Ezúttal a káposztaágyást kapta el. Végül az átkozott dög hat óránál mögé került, és egy gyors szarlövedéket eresztett útjára, amely Hermie

nyakán csattant – alig tíz perccel azután, hogy rendbe rakta a hatját. Azért lepte meg a dolog, mert Hermie szerette azt hinni, hogy városi gyerek létére jól megvan a madarakkal és az erdei állatokkal. Sokat töprengett azon, hogy a madár miért pont őt szemelte ki magának. Persze lehet, hogy a sirály ezt csupán szeretete jeléül csinálja. A macskáknál előfordul az ilyesmi. A macskák odahozzák a zsákmányukat a gazdájuknak. Viszont ha ez a helyzet, akkor miért nem dob le a madár egyszerűen egy halat ahelyett, hogy szarral bombázza? Ezt a talányt nem tudta megoldani. Ellenben tisztában volt vele, hogy amíg a sirály nem találja meg szerelme valódi tárgyát, addig ő lesz az első számú célpont, és belemerevedhet a nyaka a madárfigyelésbe. Újabb ötlet fogalmazódott meg benne. Talán, mint a Pinokkióban, azért küldték a sirályt, hogy az jó Tücsök módjára kalauzolja őt az életben, míg valódi kisfiú nem lesz belőle. Viszont akkor minek kell a szar? A Tücsök soha nem tisztelt oda Pinokkiónak, legalábbis a filmben nem. Valószínűleg erről van szó. A Tücsök a könyvben jól odapörkölt Pinokkiónak, de a filmből kihagyták. Hermie meg akarta kérdezni Oscyt a dologról, de Oscy elmélyülten köhögött, és ilyenkor nem lehetett vele beszélni, míg az egyik vagy másik tüdőlebenye össze nem omlott. Ami Benjie-t illeti, az óráját tanulmányozta, figyelte, hogy tényleg világít-e a sötétben.

– Nyolc óra harmincegy – jelentette be Benjie, annak bizonyításaképpen, hogy az órája világít a sötétben. Oscy erre pofozni kezdte, és addig folytatta, míg Benjie végül megtört, és nyolc óra harmincegy perc három másodperckor feladta pozícióját. – Baszd meg, Oscy!

Van, ami sose változik.

Hermie az édességbolt előtt ült, a *Jungle Comics* legutolsó számába mélyedve. Benjie ott ült vele, hipnotizáltan meredt az órájára, majd Hermie-re. De Hermie nem érzékelte, hogy Benjie az időt méri, mert elmerült a buja trópusi őserdőben, egyik fáról a másikra

lengett Sheenával, a dzsungel lányával tizenkét kéjes, színes képen keresztül. Minden egyes kép újabb szögből ábrázolta Sheena szívdobogató domborulatait. Izmos combok, dús keblek lüktettek a lányt borító, tépett leopárdbőr alatt. Feszülő ágyék, őrzítő köldök ostromolta Hermie szemét és agyát, a retinájára csapódott, és kilúgozta ifjonti agyát. Még a négy lábú ragadozók is úgy pillantottak föl az elejtett zebrából, mintha azon morfondíroznának, hogy rávetik magukat a hölgyre. Az egyik oroszlán úgy vigyorgott, akár a toklámpás. A tigris meg olyan kanos volt, mint egy rinocérosz.

Hermie-nek fogalma sem volt, miért hívják ezeket comic booksnak, vidám könyveknek. Semmi mulatságos nem volt bennük. Miki egér lehet, hogy vicces, de Sheena, a dzsungel lánya egyáltalán nem nevetséges. Sheena, a dzsungel lánya megőrjíti az embert, és csak pár fillérbe kerül. Hermie összehúzta röntgenszemét, és igyekezett tekintetével áthatolni a leopárdbőrön, a kilencedik képen, azon, amelyiken Sheena két lába egy mérföldre van szétárva, miközben egy veszélyes szakadék fölött ugrik át, és egy fehér buborékban ezt kiáltja...

– Jaaaaj, Sheena!

Benjie hangja hallatszott, aki hivatalos időmérő volt és egyben teljes jogú hülye is.

– Hét perce vagy ezen az oldalon.

– Bárcsak benne lehetnék.

– Hét perc és hét másodperc. Mit csinálsz – memorizálsz?

– Igen.

– Lapozz egyet!

– Ez az utolsó oldal.

– Akkor csukd be a könyvet!

– Te meg a szádat.

Oscy éppen akkor jött ki az édességboltból, mikor Hermie összetekerte a képregényt, és fejbe csapta vele Benjie-t. Oscy fütyörészett, és olyan könnyed léptekkel közeledett, amelyek elárulták, hogy lopott valamit. Hermie viszont még mindig a dzsungelben

időzött, félúton tartott Sheena bal combján, azon, amit az ostoba majom is epedve stírölt, mikor Benjie könyökkel a bordái közé ütött. Ez épp abban a pillanatban vetett véget Hermie álmodozásainak, mikor a röntgenkészülék sikeresen celofánná változtatta a Sheena testét borító leopárdbőrt. Kőkemény ütés volt, Hermie rögtön Benjie-nek rontott, összetekerte a füzetet, és mind az ötvenkét oldallal verni kezdte.

Oscy elhúzott mellettük, és már egy kissé távolabb járt az utcán, mire Hermie befejezte Benjie ütlegelését, aki a jobb karjával fogta fel a csapásokat, hogy védje a bal csuklóján viselt órát, amit róka-lyukhoz hasonló zsebébe dugott. Aztán Benjie felpattant. Valami ocsmány névvel illette Hermie-t, és Oscy után iramodott. Hermie, amennyire csak tudott, felegyenesedett, de nemigen hasonlított az i betűre. Büntudattal telve, de józanul visszatette a képregényt az újságosstandra, ahol végül elhervad és kimúlik, mivel soha senki se vesz képregényt. Azért teszik ki őket az újságosstandra, hogy ingyen olvassák. Mintegy közszolgálat gyanánt, csak rajta ne kapjanak, mert akkor a vén Prowdy képes úgy nyakon vágni az embert, hogy nyoma sem marad. Végül Hermie egy egész hónapra búcsút intett Sheenának, a dzsungel lányának meg a ragyogó köldökének, hogy Oscy és Benjie után induljon, a tébolyult valóságba.

Oscy egy titkos helyre vezette őket, ahol egyetlen kívülálló sem figyelhette meg bűnös machinációikat. Aztán előhúzott a zsebéből egy csillogó krómtárgyat, amit a társai szeme elé tárt, mintha valami kincs lenne; pedig csak egy harmonika volt. Benjie rögtön morgott.

– Mi az ördögnek loptál harmonikát?

Oscy vállat vont, és mosolygott.

– Ösztönösen.

Aztán zsebre tette a harmonikát, és elindult.

Benjie követte, egy sovány szúnyogot csapkodva a levegőben.

– Egy papírsárkányt kellett volna lopnod.

– Nem tudok papírsárkánnyal játszani.

- Szájharmonikával sem tudsz.
- Majd megtanulok.
- Jézus, Oscy – nem röptethetünk szájharmonikát!

Oscy odacsapott egyet a szúnyognak, aztán nem törődött vele. Ami Hermie-t illeti, pár méterrel lemaradt, és azon ábrándozott, bárcsak Sheena ott feküdne titkos röntgenasztalán, ahol ő gonosz kísérleteket folytathatna a testén hű szolgája, Komo társaságában, akinek elsődlegesen anyát kéne távol tartania.

Hermie a főutcán haladt, meglehetősen távolságra két barátjától. Sheena olyan elevenen élt az emlékezetében, a lánykában, hogy egyszerűen nem foglalkozott a barátaival. Láтта, ahogy elől Oscy a csillogó harmonikát a két ajka közt csúsztatta ügyesen. Pár másodperccel később a felső ajka becsípődött a c hangnál, és Benjie majdnem elpusztult a röhögéstől. Miután Oscy kiszabadította az ajkát, elkezdte püfölni Benjie-t a harmonikával, mire Benjie rögtön udvarias és együtt érző lett.

Hermie csökkentette az iramot, mint a futó, aki már túljutott a célvonalon. Tudta, hogy igaz: ha egy sportoló a szexre pazarolja az idejét, elfogy a lendülete. Amikor egy bokszoló megnősül, akkor vége. Hogyha egy focista először lefekszik egy nővel, szögre akaszthatja a cipőjét. Ez közhelynek számít. Nem kell, hogy Bill Stern mondja el a rádióban, egyszerűen tudja az ember. Mindenki tudja. Érdekes, hogy mennyi sportoló teper mégis a csajokért, amikor tudhatnák, hogy a szex csökkenti a teljesítményüket. Hermie gyanította, hogy több van ebben a dologban, mint amennyit Bill Stern sejtetni enged. Hermie hirtelen „jobbra átba” rántotta a fejét, mert egy pöttyös torzó kapta el a tekintetét a kirakatban. Egy pillanatra az ő szeme is két forgó pöttyé változott. Mikor felszállt a köd, és újra tisztán látott, kiderült, hogy csupán egy kétrészes fürdőruha az egy karok, lábak és fej nélküli női alakon. Csak a lényeges részeket formálták meg, nagyon csinosan, egyenletes kakaóbarnán, felettébb izgatóan. Hermie szeme fájdalmas döbbenettel ugrált ide-oda. Most már örökké csak a partvonalról nézheti a dolgokat?

Tényleg arra van ítélve, hogy időzített szexbombaként ketyegjen elhagyatottan, míg végül egy nap egyszerűen felrobban, Herman- és spermagömbként végzi valami büntetőtábor falán? És ki fogja majd azonosítani a maradványait, ha az anyja túlságosan zavarba jön, mivel a fia egy szent volt, és lehetetlen, hogy az ég felé meredő pénisszel préselődött fel az ablakrácsra. Akkor és ott végső döntésre jutott: nem kerülgeti tovább a kérdést. Megteszi és kész. Ott áll az előtt a kirakat előtt, és a torzót bámulja. Pusztá akarásával eléri, hogy lehulljon a fürdőruha, és egy meztelen nő lépjen elő. Átlibben majd az üvegen, mint Cosmo Topper, láthatatlan ektoplazmába csavarva, ő pedig ott áll, a csodálatos Hermie, Komo öröködik és – jaaaaaj, Sheena!

– Hermie? Hé, Hermie!

Oscy hangja volt, de Hermie rájött, hogy Komo el tudja intézni. Ne foglalkozzon vele, hölgyem! Ön az enyém, csak az enyém. Jaaaaaj, Sheena.

– Megint kómában van.

Ez Benjie volt. Komo, nem látod, hogy el vagyok foglalva? Szabadulj meg tőle! Elnézést, hölgyem, hol is tartottunk?

– Hé, Rip Van Hermie! Hé, Hermie?

Megint Oscy hangja: erőszakos és megkerülhetetlen. Búcsút kellett intenie a meztelen hölgynek, aki visszaugrott pöttyös fürdőruhás torzónak. Francbaaaa, Sheena. Komo, ki vagy rúgva.

Hermie Oscy és Benjie felé fordult, akik azért jöttek, hogy a legújabb transzból megmentésük.

Tudta, hogy értelmetlen anyázni őket. Sose értenék meg. Hogy is tudnák? Még ő sem érti. Oscy félrebillentette a fejét, és Hermie-re mosolygott.

– Jössz, Hermie?

– Igen. Hova mentek?

– Etiópiába.

– Rendben.

Miért ne? Mi maradt még a számára?

Kóboroltak az utcán, és végül a kompkiötő mólójának végén telepedtek le, amit moha borította, roskatag oszlopok tartottak. Az építmény annyira leharcolt volt, hogy úgy tűnt, mindjárt össze-dől. Nagyon jó volt itt üldögélni, de Hermie közben arról ábrándozott, mi lenne, ha a dagály vagy a tájfun egyszerűen elmosná őket. Remélte, hogy a barátai megfulladnak, míg ő biztonságban partot ér valami szigeten két fantasztikus csajjal és szolgájával, Bokotóval. Arról szó sem lehetett, hogy Oscyval együtt képzelje el magát valahol, amint valami rettenetes zenét nyekerget a harmonikáján. Gyomorgörcs szimfónia. Benjie átnézte a városi hirdetőtáblára kirakott hirdetésekkel, és folyamatosan ellenőrizte, hogy hány óra van. Jézusom.

Hermie a szokásos végzetesen ostoba arckifejezését vette föl. Csak félig-meddig figyelte, ahogy az emberek felszállnak a szárazföldre induló 2:20-as kompra. Emberek, gyerekek, kutyák, kocsik, teherautók, az utolsó vonat Lengyelországból. Aztán észrevett egy férfit és egy nőt. Mikor meglátta az asszonyt, a vére szédítően lüktetni kezdett, ahogy a nevére gondolt, akárhogy is hívják.

A férfi a hadsereg egyenruháját viselte, a katonasákja a vállán lógott. Egy csomó kiténtetése volt, a zubbonya úgy festett, akár a gyümölcssaláta. A nő, ah, ő kopott farmert és laza blúzt viselt, le volt sülve, lobogott a haja, kedves, zöld szeme titokzatos. Hermie szíve fontolóra vette, hogy végleg leáll, mert mitől akadhatna ki jobban, mint egy ilyen észvesztő szépségtől? A nő a férfiba kapaszkodott, igyekezett eggyé válni vele. A férfi menni készült. A nő tudta, hogy el kell mennie. Nem sejtette, mikor látja legközelebb. Ismerős történet, de Hermie-t meglepte, hogy ilyen tökéletes előadásban látja, mármint élőben és nem moziban. A szeretők pont a tömeg közepén helyezkedtek el, mint az államok között Kansas, és az emberek együtt mozdulnak velük. Lassan haladnak, hogy felszálljanak a fröcskölős kompra. A búcsú a levegőben lógott, a nő mosolygott, de ezzel senkit se csapott be.

Az egész furcsa volt. El kellett volna veszniük a tömegben, de nem így történt. Úgy tűnt, mintha valami emelvényen állnának,

csupán azért, hogy Hermie lássa a szenvedésüket, és tanuljon belőle. Az emelvény olyan egyenletesen forgott, ahogy a komp többi utasa elhaladt a búcsúzó szerelmesek mellett. A szeretők lassan, nagyon lassan mozdultak, a szemük az örökkévalóságig egybekapcsolódott. A férfi levette a sapkáját, és szabad karjával közelebb húzta magához a nőt egy hosszú, hosszú csókra-csókra-csókra. Elképzelhetetlenül hosszú csókra. Hogy voltak képesek ilyen sokáig csinálni és megállni itt, ezen a ponton? Micsoda kontroll! Micsoda férfi! Micsoda sportember!

Végül az összes utas fölment a fedélzetre. A szerelmeseket kivéve. Mikor elkezdték kitolni a kompot, repült a hajókötél, felhúzták a hajóhidat, és a kutyák ugattak, Hermie tudta, hogy figyelmeztetnie kellene őket, mondani kellene nekik valamit. Mögötte Oscy fújta az ócska harmonikáját, de ez se tudta elrontani a pillanat tragikus szépségét.

Végre véget ért a csók, és a szeretők szétváltak. A férfi tudatára ébredt, hogy elindult a komp. A zavar legkisebb jele nélkül a távolodó komp után hajította a katonazsákját. A zsák hidrogénnel töltött ballonként úszott a levegőben, fél óráig tartott, míg elérte a kompot. Ezalatt a férfi a nőhöz fordult, édes arcát két hatalmas tenyerébe fogta, és egy utolsó csókot nyomott a homlokára éppen akkor, mikor a katonazsák landolt a kompon, és csöndesen puffant a tat fedélzetén. A szeretők eltávolodtak egymástól, kezük láthatatlan zongorán játszott. Aztán a férfi tett pár lépést, és nekirugaszkodott a kompot a mólótól elválasztó húsz méternek. Átrepült a víz felett, át a komp védőkorlátján, és modern Doug Fairbanksként csodálatos módon a lábujjhegyére érkezett, mosolyogva, integetve, lenyűgözően.

Hermie megfordult, hogy a nőt nézze. Megváltozott. Egyedül állt a mólón, jobb kezével integetett a tenger felé, a szél lágyan borzolta a haját. Anna Karenina volt, trójai Heléna, a tó úrnője. Mindezek alatt virtuóz harmonikaszó hallatszott – Larry Adleré az Angliának szánt segélykoncerten, ugyanezt tette Borreh Minevitch Oroszorszáért. Oscy, a rút kiskacsa hattyúként játszott.

Hermie megfordult, hogy a gyorsan távolodó kompot nézze, amint átszeli az öblöt. Olyan messze volt, hogy már nem lehetett kivenni az arcokat. A férfi egy utas volt már csak a többi között, egy pont a 2:20-as kompon.

Aztán a nő felé fordította a tekintetét. A búcsú még ott lebegett az ujjhegyein, az utolsó halvány mosoly még ott bujkált fájdalomtól dúlt arcán. Amint ott állt csodás szemében gyülekező könnyeivel, a szomorú világ legszomorúbb teremtésének látszott. A haját sokszínű virágfüzér keretezte, és ő volt Ophelia. Méreggel meleg ajkán: Júlia. Elszorult torokkal: June Allyson. Greta Garbo, Lana Turner, Linda Darnell. Penny Singleton az Új Paradicsomban. A harmonika hangja gyötrőn emelkedett a mennyekbe, ahonnan származott, és az asszony áttetsző ruhája lassanként eltűnt Hermie röntgensugarú tekintete alatt, tisztán felfedve két márványkeblét, amelyet csodásan koronáz meg egy-egy maraschino cseresznye. Aztán lehullott a ruhája, feltámadt a szél, és a könnyű ruha elszállt, elúszott...

– Hé, Hermie? Hé, ne álmodozz!

Francba, ez Oscy.

– Juhéj, Hermie?

Francba, ez Benjie. Francba, francba, francba!

Hermie megfordult, és látta, milyen idiótán vigyorog rá Oscy és Benjie. Ott álltak egymás mellett, és az ostoba mosoly mintha Oscy jobb fülénél kezdődött volna, aztán elterült mindkettejük arcán egészen Benjie bal füléig, közben meg kivillant a fogsoruk és a fogszabályzójuk.

Hermie gyorsan megfordult, hogy még egyszer újra láthassa az asszonyt, lefényképezze emlékei albumába, kirakja szíve falára. De addigra már elment, és csak fehér tornacipőjét látta befordulni az egyik sarkon. Egy kopott farmeros nő volt, semmi más. A harmonika megint kegyetlenül hamis lett, mert Oscy nem tudott játszani.

Hermie dühösen meggyomrozta két úgynevezett haverját. Ettől elpárolgott a dühe, Oscy meg eltette a harmonikáját. Hermie a zűrzavart kihasználva kissé hátrébb lépett.

– Az a baj, srácok – támadt rájuk –, hogy képtelenek vagytok befogni a szátokat! Időnként miért nem kussoltok egy kicsit? Miért nem hallgattok el, és gondolkoztok? Vagy olvashatnátok... Jézusom, ti nem is olvastok! Semmit!

– Én olvasok, Hermie – bizonygatta Oscy, és a hüvelykujjával Benjie-re mutatott. – És Benjie meg nézi a képeket.

– Hányingerem van tőletek! Tényleg! Mindkettőtőtől! Annyira, hogy mindjárt elhányom magam!

Hermie-nek tényleg kezdett eldurranni az agya.

Benjie tettetett rettegéssel lépett hátrébb.

– Kérem, uram, ne hányjon le! Még csak gyerek vagyok.

Hermie péppé akarta zúzni Benjie képét, de Oscy közbelépett.

– Hermie, az az összes problémád, hogy álmodozó vagy.

– Na és, álmodozom! Mi van abban?

Oscy átölelte Hermie vállát, és elindult vele az utcán.

– Tudod, Hermie, álmodni akkor kell, ha alszik az ember. Ha akkor álmodozol, mikor ébren vagy, az emberek azt hiszik, hanyagás vagy. – Támogatásért a mögöttük baktató Benjie-hez fordult. – Igaz, Benjie?

Benjie lehunyta a szemét, alvajáró módjára kinyújtotta a karját.

– Ne ébresszettek föl, álmodom.

Hermie úgy érezte, mindjárt felrobban. Lesöpörte Oscy karját a válláról, és megállt, mert az ember vagy dühöng, vagy sétál. Ha ki akarod mutatni a haragod, meg kell állni, ökölbe kell szorítani a kezéd és dühösen nézni. Hermie meg is cselekedte mindezt, csak aztán adott hangot a nemtetszésének.

– Rendben, fiúk. Nem lógok veletek tovább, helyes? – sziszegte. – A bokámig se értek. Ostobák és hülyék vagytok. Fogalmatok sincs arról, mik a folyamatban lévő történések. Semmiről sincs fogalmatok.

A *non sequitur* megdöbentette Benjie-t.

– Folyamatban lévő történések?

Hermie odafordult hozzá.

– Hányas az IQ-d ?

Benjie Oscyhoz fordult.

– Mik azok a folyamatban lévő történések?

Oscy rámosolygott Hermie-re.

– Mondd meg neki!

És Hermie megmondta Benjie-nek.

– Négyes az IQ-d!

– Pontosan – nyugtázta Oscy.

Hermie otthagya őket, és két barátja jobban ismerte annál, sem-hogy utánamenjen. Ha Hermie megint megzakkant, jobb békén hagyni, míg kilábal belőle. Még kiabálni sem érdemes utána, amikor elmegy, bár tudták, mennyire dühíti Hermie-t, ha utánakiabálnak az utcán. Ezért úgy döntöttek, hadd menjen békében. Mindenkinek jobb lesz így.

Hermie hazafelé igyekezett valami rendet teremteni az agyában. Csak addig jutott, hogy elosztotta Ernie Lombardi ütőátlagát Lucille Ball mellméretével. Ez volt élete tőkesúlya, és mindehhez járult még a totális zűrzavar, eszelős tehetetlenséggel és háromszoros magányossággal társítva. A köröző sirály nem szerepelt a számításaiban, de gyorsabb tempóra sarkallta Hermie-t, mert egy repülő madár sokkal veszélyesebb, mint kettő a bokorban. Akármi került az ebédlőasztalra, minden jobb, mint az előző esti adag. Egy dolgot el lehetett mondani az anyjáról. Nem veri a fiát zsinórban kétszer borjúszelettel.

BAROMIRA TŰZÖTT A NAP, MAGASAN JÁRT, ahogy júliusban illik. A hullámok lágyan megtörtek a hanyatt fekvő rettenetes trión, amint félig kint, félig bent heverték a vízben, mint megannyi part-ra vetett tonhal. Benjie periszkópszerűen tartotta a levegőbe a bal karját, hogy megvédelmezze drága Ingersoll-óráját a fröcskölő hullámoktól. Oscy – bizonyítandó, hogy még él – fürdőnadrágját pár centire fölemelte a hasán, így az óceán akadálytalanul bejutott a gatyájába, és csiklandozta a szerszámát.

– Ó, bárcsak – könnyörgött újból Oscy az egeknek –, bárcsak foglalná már el valaki ezt a hülye szigetet! Megőrülök. Megőrülök, halljátok? Megőrülök!

A kijelentését aláhúzendó örülten felnevetett, sós víz ment a szájába, ráadásul egy apró rákocska csúszott be a fürdőnadrágjába, némi kalamajkát okozva, míg végül eltávozott a visszahúzódozó hullámveréssel.

Benjie felpillantott a karjára, és jelentőségteljesen bejelentette:

– Három lesz tizenegy perc múlva.

Senki nem reagált nagyszerű megfigyelésére, de azért nem vezett el a világ számára.

Oscy összeszedte magát.

– A hülye fivérem fogorvos a seregben. Képtelen vagyok elhinni. Olyan kemény kölyök volt. Fogorvos. Jézusom, leég a pofámról a bőr.

– Az én fivérem szakács a seregben. Azt beszélik, a marhasültjéért kapta a Bíbor Szívet – nevetett Benjie.

Aztán Hermie következett.

– A nővérem egyetemre jár.

Eltöprengett rajta, miért mondta. Bajba sodorhatja. Úgy is lett. Benjie barrakudaként csapott le rá.

– Hogyhogy neked nincs fivéred, Hermie?

– A nővéremnek van egy fivére. Így alakult.

Hermie úgy számított, ha ezzel vége lenne, olcsón megúszná. De nem volt vége.

– Szerintem a nővérednek egy *húga* van.

Benjie részéről ez annyira váratlan megjegyzés volt, hogy Hermie egy pillanatra megingott.

Mire teljes mélységében felfogta a sértést, Oscy is csatlakozott a beszélgetéshez.

– Ha bevisznek, én a haditengerészethez csatlakozom. Tetszik az egyenruhájuk.

Benjie-nek is volt kedvenc alakulata.

– Én ranger leszek.

Oscy úgy döntött, beugratja Benjie-t. Olyan könnyű volt Benjie-t beugratni, hogy néha meg sem érte. De olyan döglesztő az unalom, hogy...

– Az még a hadsereg, ugyanaz az egyenruha. Elhitették, hogy a rangereknek külön parancsnokságuk van. Pedig nincs. Tévedés, Benjie. Ostobaság és tévedés. De nagyon tipikus.

Benjie begurult.

– Cseszd meg! Megkülönböztető jelzést viselsz a karodon, amin az áll: Ranger.

Oscy visszavágott.

– Messziről még mindig úgy néz ki, mintha a seregben lennél.

– Cseszd meg! Ha valaki közelebb jön, látja, hogy ranger vagy.

– Duplán cseszd meg! Mire olyan közel jön valaki, hogy elolvashassa, mi van a karodra írva, akkor te már valószínűleg halott leszel.

– Triplán cseszd meg, Oscy! Jóval azelőtt, hogy még...

– Kell valami csajnak lennie ezen az istenverte szigeten.

Megint Hermie jelentkezett a bal agyféltekéről, ahova hónapok óta nem csapódott be a labda.

Oscy megfordult a hullámverésben. Sokkal szívesebben beszélgetett Hermie-vel, mert Benjie nagyon egyszerű lélek volt.

– Te melyik alakulathoz csatlakozol, Hermie?

– Apám azt mondja, a háborúnak vége lesz, még mielőtt elég idős lennék. Úgyhogy én nem megyek.

Oscynak nem tetszett a válasz. Túl gyors volt, ami jelezte, hogy Hermie-t nem lehet behúzni az eszmecserébe. Hermie előtt két út állt: vagy rákap a csalira, vagy meghal.

– Mit tud a te apád? Ügynök.

– Olvassa a *Time* magazint. És dugulj el, Oscy, mert tudom, mit akarsz, de úgyse fog sikerülni.

Oscy belátta, hogy fölöslegesen erőlködik. Megfordult a vízben, és a stafétabot csöndben Benjie-hez került, aki nemesen átvette.

– Tudod, mi a te bajod, Hermie?

– Igen. Te.

– Az a bajod, hogy egyetemre jár a nővéred.

Bár Hermie mindent megtett annak érdekében, hogy elkerülje a vitát, de Benjie őrült megjegyzése annyira felbosszantotta, hogy beugrott.

– És mi az ördögöt akar ez jelenteni?

– Azt jelenti, hogy ha lenne egy veszélyben lévő fivéred a hadsejtekben, akkor apád nem lenne ilyen okos.

– Az unokatestvérem van veszélyben. Ronald unokatestvérem. Az Aleut-szigeteken őrnagy. Kiskán, csak hogy tudd.

– Az unokatestvér nem fivér.

– A fivére számára ő is fivér.

– Honnan tudod, hogy van fivére?

– Van fivére.

– Igen. Ezt csak te mondod, Hermie.

Hermie átfordult. Semmi értelme hülyéssel foglalkozni, és gyűlölte magát, mert megpróbálta. Visszavonult a további vitától.

– Nem tudom, miért beszélek veletek. Hülyék vagytok.

Oscy ismét ringbe szállt. Halkan beszélt, de nagy botot hozott.

– Hermie, abba kéne hagynod az anyázásunkat. Háború van, tudod.

– Jézusom – morogta Hermie. Ez tipikusan az a megjegyzés volt, amiért a borjúszeletek és a sirályok társaságát is jobban kedvelte, mint a legközelebbi, legdrágább barátaiét.

Oscy felállt. Állt és mosolygott. Hermie felpillantott, mikor árnyék vetült az arcára. Mikor Oscy áll és mosolyog, készül valamire.

– Most pedig, Hermie... mert nem akarlak kiűtni, büntetésből elveszem a hülye ingedet. – Meg is tette. – Akkor adom vissza, ha megtanulod, mi a hazafiság.

Oscy elvonult, Hermie ingét az egyik ujján tartotta, a többi részét a partot szegélyező, vízmosta, bűzlő szemétben húzta. Benjie felkelt, és hű Igorként követte Oscy, a tökfilkó. Hermie nem mozdult, csak figyelt. Ideje lenne rádöbbsenni, hogy nem megy megmenteni az ingét Oscy Hitler karmaiból. Először is, gondolta Hermie, nem sokat számít az az ing, ezért viselte kizárólag a tengerparton. Másodszor, ha soha nem kapja vissza az inget, viszonylag könnyű lesz kiszivárogtatni a hírt az anyjának, a Vervörös Bosszúállónak, aki majd elrendezi a kérdést Oscy anyjával, a Macskanővel. Ezt követően nemcsak az ing kerül vissza, hanem Oscy egy hétre magánzárkában találja magát, ahol legfeljebb sós kekszet és vizet adnak neki. De mindez merő fantáziálgatás csupán. Az a kérdés: vajon egy zöld-sárga kockás, rövid ujjú, szanforizálatlan ing megér-e egy háborút, ahol csupán Hermie tulajdonjoga a tét? A válasz gyors és egyszerű. Egy McGregor ingért harcol az ember. De egy Fruit of the Loom, amiről most szó van, nem éri meg. Baszd meg, Oscy! Fulladj bele!

Alig tizenöt méter út után a tengerparton, Oscy rükvercbe kapcsolt és visszajött. Nem fulladt meg. Benjie, a kalauzhal visszatért a gazdaállattal. Oscy megállt Hermie fölött, hagyta, hogy az ing

ejtőernyő módjára leereszkedjék Hermie-re, aki nem mozdult, és mintha teljesen hidegen hagyta volna a dolog.

– Remélem, megtanultad a leckét.

Bár Hermie fejét csaknem teljesen elborította a Fruit of the Loom rémálom, nem egészen takarta el a kilátást. Egyik szemével kilátott az ing ujjnyílásán, és azon át egyenesen a tengerpartra lehetett látni. A szem pedig közvetítette az agynak, amit látott. Az agy elmondta a szívnek, és a szív továbbadta az újságot a pénisznek, ami befúrta magát a nedves homokba, mint egy liliputi gőzkotró.

Ő volt ott. Egy karcsú alak lépkedett az óceán felé. Az asszony. A tengerpart egy bizonyos helyéhez ment, és lefoglalta magának azzal, hogy ráterítette a strandtörölközőjét. Hullámozott a szélben, a szerelem zászlajaként, a vágy szemaforjaként.

Oscy hangja hallatszott.

– Mit bámul?

Aztán Benjie hangja.

– Megint az a nő.

A „megint-az-a-nő” a hátán feküdt, hogy érje a nap. A fürdőruhája csillogott, mert tízezer valódi gyémántból készült, mindegyiket más belga gyémántcsiszoló csiszolta tökéletesre, és mindnyájan boldogan haltak meg. A nő lába hosszú volt, sima és szép – mindkettő. Az egyik behajlított térdel, a másik kinyújtva nyugodott. Csodálatos, egyforma lábak voltak; lehetett választani. Kissé szétnyílt ajka nedvesen csillogott, és fehér fogai, amiért minden nő meg lenne veszve, ott ragyogott, mint harminckét válogatott, hófehér Chiclet rágógumi. A haja leeresztve integetett, bár látszólag tökéletes szélcsend volt, úgy tűnt, a keletről fújó szellő gyöngéd játéka következtében lobogott. Hosszú szempilla keretezte vékony szemhéja alatt pihenő, smaragdszínű szemét, így tölti újra a zöld elemeit. Ezt a gyönyörű látványt csodálhatta Hermie fél szemmel a talajszintről, harminc méter távolságról. Ennél még Ted Williams, a Boston Red Sox legendás ütője sem látott jobbat.

– Jézusom, Hermie, megint transzba esel? – nyafogott Oscy.

– Hé, tetszhalott! – tódította Benjie.

Hermie egyik megjegyzéstől sem zavartatta magát. Nagyon valószínű, hogy az angyalok szaván kívül nem hallott mást. Félretolta az ingét, hogy a másik szeme is megerősítse: tényleg igaz, tényleg ő az. Egy pillanatra, mikor a másik szem is fókuszált, hármat is látott a nőből. Aztán kaleidoszkópszerűen forogva vagy tizenkettőt. De mikor a forgás megszűnt, csak egyetlenegy maradt belőle tökéletes fókuszban. Hermie szeme könnybe lábadt. Nehéz volt eldönteni, mennyire szép az asszony. Pusztán az, hogy ránézett, sírásra készítette. Mit jelenthet ez? Ki sír, miközben a szépséget nézi? Miféle érzelmi mélység tárult fel csupán azzal, hogy nézi?

– Esküszöm, Hermie, nem tudom, mi ütött beléd. Ez nagyon öreg. Nem értem, mit eszel rajta – hallatszott Oscy hangja.

– Hé, tetszhalott! – morogta Benjie.

Hermie, mivel volt nővére, tudta: ha a nő idősebb huszonhárom évesnél, legfeljebb csak pár pillanattal lehet. Figyelte, amint a fent lévő térd kinyúlt és a másik, amelyik vice volt, versa lett. Ebbe belemeggett a szíve, és képzelhetni, mi történt az intimebb tájakon.

– Talán a lelke. Talán a lelkük találkozott, és üdvözlí egymást – recsegte Benjie.

Hermie fekvő szerelmének képe megrázkódott, mert valaki, valószínűleg Oscy megbökte Hermie derekát homokos talpával, és megkarmolta.

– Menj oda hozzá, Hermie, üdvözlő!

Hermie felpillantott Oscyra, de a szemébe tűzött mögüle a nap.

– Dugulj el, Oscy!

– Nem. – Oscy durván talpra rántotta Hermie-t. – Ha ő életed nagy szerelme, menj, és mutakozz be neki!

Hermie Oscy arcába nézett, és minden porcikáját gyűlölte. Már éppen lendületet vett, hogy egyetlen ütéssel lecsapja, de nem akarta, hogy kicsinálják. Megpróbálta felmérni Oscy kifürkészhetetlen vigyorát. Múltbéli tapasztalataiból tudta, ha Oscy vigyora balra húzódik, Oscy jóindulatú. De ha jobbra görbül – vörös jelzés. Jelen

esetben Oscy vigyora mindkét oldalon felfelé görbült. Az ugató kutya csóválja a farkát. Találd ki, mire készül.

Oscy mindkét mancsát Hermie vállára tette. Aztán keményen megpördítette, és a megfelelő irányba állította, mintha a „csacsi-farok” nevű játékban lennének, aztán gyöngéden, de határozottan a nő felé lökte Hermie-t.

– Látni akarom, hogy odamész hozzá, mert lehet, hogy olyan kitűnő szerető vagy, amilyenről még nem is hallottunk. – Nagyon erőteljeset lökött rajta, s Hermie vagy egy métert lódult a tengerpart felé, a nő felé. – Eredj, és mutakozz be neki, Hermie! Menj és üdvözdöl!

Hermie-t vitte a lába. Gyűlölte magát a gyávasága miatt, de dicséret illette intelligenciájáért. Mert neki, aki félt Oscytól, a mi nap is megérte elszaladnia előle. Azonkívül a szíve mélyén Hermie tudta, ha Oscy és Benjie nem is lenne a képen, akkor is találna valamiféle ürügyet, hogy odaoldalogjon a nőhöz, csak hogy lássa, mi süll ki belőle. Rossz. Hazug. Gyáva. De intelligens hazug, gyáva. A többi csak duma.

Hermie ment, ahogy tudott, ami nem is volt rossz, ha az ember elfogadja azt a tényt, hogy magánkívül volt, félig a vágtyól, félig a félelemtől. Egyre közelebb húzódott a nőhöz, áthidalva a köztük húzódó végtelen szakadékot, és nemsokára rádöbbsent, hogy a fürdőruha egyáltalán nem gyémántokból áll. Inkább valami könnyű, görögös anyagból készült, ami torokszorítóan közel állt az áttetszőhöz. Vagy a röntgenszemének sugara mutatja így? Idővel majd kiderül. Gyerünk!

Megint megszólalt az isteni, varázslatos harmonikaszó, és egzotikus szonáták kavargtak az ég felé az Olümposz lakóinak örömére. Istenem, vajon Oscy játszik? De Hermie nem mert megfordulni, hogy megnézzze, mert Oscy egyszerűen nem tudott játszani. Ami azt jelentette, hogy bizonyára Benjie az, s ez még hihetlenebbnek tűnt. Előtte feküdt az asszony, a nap dicsfénybe borította, és csodák csodája, nem izzadt. Semmi jele az izzadtságoknak. A nő nem verejtékezett.

Milyen csodálatos, mert ki vágyakozna egy verejtékező nőre? Talán egy majom.

És vajon milyen, Hermie-ről szóló álmok népesítették be az asszony képzeletét? Miféle misztikus ösztön súgta neki, hogy közel jár? Errol Flynn portyán; Tyrone Power megérkezett Édenből, Gary Cooper készülődik ütéshez a baseballpályán, miközben Teresa Wright a zsebkendőjét tépdési. Hermie úgy körözött, mint egy farkasfalka. Hang nélkül, óvatosan. A nő feküdt a világegyetem középpontjában, és Hermie ott lihegett a kerületén. A körözés miatt úgy érezte, mintha a nő egy lassan forgó asztalon feküdne feltárlalva és minden oldalról bemutatva, Hermie legnagyobb gyönyörűségére. A lábujjai apró csecsebecsék. A combjai alabástromszobrok. Az ujjai a szenvedély indái. A könyöke és a kulcsfontjához kapcsolódó válla! Egyiptomi arany díszíti tengeri kagylóhoz hasonlító fülét. A haja tiszta selyem. Szempillája bársonyos háló. Ebbe rondított bele Oscy és Benjie hangja.

– Hé, kék fürdőruhás hölgy! Itt van Hasfelmetsző Jack!

– Herman, a germán, a náci kém!

– Szexmániás!

– Hermie, a liliomtipró!

Hermie megdermedt, mikor a hercegnő megmozdult, finom szempillája megrebbent, amikor öntudatra ébredt, királyi pihenését megzavarta a durva halandók érdes hangja. Hermie körözése egyenes vonallá változott – eliszkolt. Csak egyetlen pillantást vett a felemelkedő istennőre, aki keccses fenséggel támaszkodott két könyökére, míg a függöny kissé föllebbent csillogó, zöld szeméről. Ha a Lucky Strike dobozáról a zöld szín „elment a háborúba”, akkor az asszony szemében csupán engedély nélküli eltávozáson volt. Hermie tudta, ha ezek a zöld szemek valaha rá szegeződnek, akkor elveszett. Elmenekült. Halihó, Hermie elment. Varjú soha nem repült ilyen egyenesen. A gyáva soha nem dezertált még ilyen határozottan. Hermie mindig tudta, hogy gyors – nem véletlenül futott az iskolában –, de ott, a tengerparton az adott körülmények

között megdöntötte a négyperces mérföldenkénti sebességet, amit az ember örök időktől fogva szeretett volna. Ha az edző láthatná! Tökéletesek voltak a lépései, jól mozgott a karja, megfelelő módon lélegzett. A tömeg megtapsolta, apja szivarja a kiáltással együtt repült a levegőbe:

– Gyerünk, Hermie!

Ott volt egyedül, lekörözte a futót a James Madison Egyetemről, elhúzott a megriadt Manual Training-es versenytárs mellett. A Midwood Főiskola lemaradt. Fort Hamilton feladta. New Utrecht nem is tudta, mi történt. De ők, a csöndes japán és a gyors japán, sebesen közeledtek, mint a ragadozó madarak. Oscy egy szép, guruló vetődéssel elkapta. Benjie magasan fogja verni, ha eltekinünk tőle, hogy Oscy már ledöntötte. Ennek eredményeképpen felpillantott a homokból, ahol feküdt, és látta, hogy Benjie úgy repült el felette, mint egy zsák szar, teljes erővel lecsapott az égből, aztán egy sikoltással földet ért, pont a hülye orrára, éppen mikor belélegzett. Októberig tele lesz a fikája homokkal.

Hermie talpra ugrott, és elszánta magát a végsőkre. Egy hangot sem hallatott, csak ökölbe szorította a kezét, és megindult a nevetve talpra kászálódó Oscy felé. Mikor megfordult, riadtan látta, hogy Hermie feléje közeledik. Aztán elmosolyodott, se jobbra, se balra nem húzta el a száját, ami azt jelentette, hogy nem tudja, hogyan alakulnak majd a dolgok.

Benjie is talpon volt már, homokot fújt az orrából, mint valami sárkány, aztán hátba támadta Hermie-t. De mögötte volt a nap, így Hermie meglátta fürge árnyékát, és félrelépett, mint Harmon. Benjie elszáguldott, akár a brightoni gyors, megint elterült a nagy semmibe, és újra megtelt az orrlyuka két adag homokkal. Földöntúli üvöltés következett, de Hermie egyáltalán nem hallotta, mert védekező állásba helyezkedett, szemtől szembe az alattomoság atyamesterével, a fasz Oscyval.

A fasz Oscy tudta, hogy nem lehet elkerülni az összetűzést, és nem hátrált meg. Balfék Benjie talpra kászálódott, fújtatott, mint a

bika, és káromkodott, mint egy őrmester. Anélkül hogy rápillantott volna, Oscy intett Benjie-nek.

– Hagyd békén, Benjie! Hagyd békén!

Ezek szerint Oscy személyesen akarta elintézni a dolgot. Így aztán a hű jószág, Benjie engedelmeskedett, és gyorsan elhátrált, hogy rögtön fölvegye a szadista néző szerepét, mivel egyértelmű volt, hogy Oscy úgylát gulyáshúst aprít Hermie-ből.

Oscy nagyobb volt, erősebb, keményebb és tapasztaltabb, de a szívében illedelmes kispolgár. Nem akarta bántani Hermie-t, mert Hermie minden volt, ami ő nem, de vágott rá: tudós, költő és herceg. Ám a kis szarházi úgy állt be, mint a bokszoló Barney Ross, így aztán mit tehetett Oscy? Körbetáncolta Hermie-t, kínzó bal-egyeneseket vitt be a képére, folyamatosan szurkálta, igyekezett megérinteni vele, hogy nem igazán kéne harcolnia. De Hermie csak jött előre, könnyedén vette a nózijára mért pofonokat, pontosan a megfelelő pillanatokban húzta vissza a fejét, úgyhogy csak nagyon kevésszer érték el az ütések. Ennek ellenére kivörösödött az arca, és Oscy aggódott, mert érzékeny ellenfele nem hátrált.

– Nem volt még elég, Hermie?

Hermie nem szólt semmit, csak mozgott tovább, kutatót, figyelte Oscy szemét, várta, hogy kinyisson, ahogy az apja tanította, ha az ember állja a sarat, és az állat védi. Hermie még be is vitt pár ütest, hogy Oscy lássa, mennyire elszánt. Az ütések nem ültek, de pszichológiai jelentőségük volt. Megint az apja hangját hallotta:

– Adj neki párat, adj neki párat bátortalanul. Hadd higgye, hogy nem kell igazán aggódnia. Figyeld a szemét és a vállát, éreztesd vele, hogy nem félsz.

Apja vívott pár profi mérkőzést, de Hermie nem tudta, hogy megnyerte vagy elveszítette őket. Mi van, ha elvesztette? Jézusom, mit művel, egy lúzer tanácsait követi? Hermie-nek töprengései és stratégiája következtében távol kellett tartania Oscy kolibriszzerű öklének folyamatos, gyötrő, zárótűszerű balegyeneseit.

Oscy egyre nagyobb bajba került, mert vér kezdett csordogálni Hermie nemes szemöldökéből.

– Nem kaptál még eleget, Hermie? Megmondod, ha eleget kaptál?

Hermie csak jött folyamatosan, lekent pár maszatos ütést, bár ezúttal egy kicsit gyakorlatiasabban. Ő futó, Oscy nem. Minél tovább tud talpon maradni, annál nagyobb az esélye, hogy Oscy készsül ki előbb. Érezte, hogy paradicsomlé csurog a bal szemébe, pislogott párat, hogy kitisztuljon a látása. Jól bírta tüdővel, nem vette nehezen a levegőt. Nem fáradt el a karja. A szíve elég adrenalint pumpált ahhoz, hogy egy egész éven át kitartsa.

A pálya szélén Benjie megijedt a Hermie arcán lévő vértől.

– Pucolj el, Oscy! Meg van örülve.

– Abbahagyom, amikor szólsz, Hermie – mondta Oscy óvatosan szökdécselve. Egyáltalán nem tűnt fáradtnak.

Hermie csak jött előre. Még bekapott pár gyors balkezest Oscytól, és céklavörös lett a képe. Nemsokára meleg zöldségleves lesz, de nem érzett fájdalmat, bár úgy tűnt, hallja, amint az arcán apránként tovább hasadnak a repedések. Csupán egyetlen gondolat zakatolt a fejében: hogy kinyírja Oscyt. Folyton támadott, tudván, hogy az általuk leírt körök egyre szűkebbek.

Oscy Hermie pépes képére pillantott, és úgy döntött, nem szükséges, hogy ellenfele szóban is elismerje a vereségét. Maga is elismerte Hermie büszkeségét és állóképességét, ezért nagylelkűen kijelentette:

– Rendben van, Hermie. Ennyi elég.

A kezét is leeresztette. Hiba volt.

Hermie egy anyahajóról indított Grumman Wildcat vadászrepülőgép gyorsaságával jelent meg a látóhatáron. Az egész teste a jobb öklébe összpontosult. A hangsebességnél gyorsabban zúgott át a levegőn, és lecsapott Oscy gyanútlan orrára, amitől Oscy tántorogni kezdett, mint egy részeg ficsúr. Elveszítette az egyensúlyát, megroggyant a térde, és minden átmenet nélkül lehuppant a

fenekére, s hitetlenkedve mosolygott fel Hermie-re. Két másodperc múlva ömleni kezdett az orrából a vér, mintha egy gát szakadt volna át. Oscy megpróbálta visszatartani, először azzal, hogy befelé szívta a levegőt, aztán a kezébe temette az orrát. De a vér kiáradt az ujjai közül. Fájdalmas hitelenséggel nézett Hermie-re.

– Jézusom, Hermie! Nem vagy semmi.

Hermie-t nem érdekelte a fecsegés. Rávetette magát Oscyra, először térdrel. Mindkét térde Oscy vállának csapódott, aki erre háttal elterült a földön. Hermie fölötte állt terpeszben, mint a westernhős Tom Mix Tony fölött, öklével és hegyes sarkantyújával csépelte, ballal, jobbal, térdrel és combbal.

De csak rövid életű volt a diadala. Oscy újból felemelkedett, és átrántotta magán Hermie-t, aki a hátán landolt. Egy pillanatra fej-fej mellett feküdtek a homokban, mint Benjie Ingersoll-órájának mutatói hat órákor. Nem maradtak így sokáig. Hermie feje csöngött, s ő arra gondolt, fel kellene venni a telefont. Oscy ezt a pillanatot kihasználva ráugrott. És most Oscy volt felül, leszorította Hermie-t, ugyanúgy, ahogy egy pillanattal előbb még ő tette vele. Oscy odaszögezte a földhöz. Olyan erősen markolta Hermie csuklóit, hogy pár pillanatra megszűnt a vérkeringése. Hermie megpróbálta ledobni magáról Oscyt, remélve, hogy kiveti a nyeregből; de Oscy hatalmas térdrúgása a gyomorszájában még egy Brahmabikát is elbizonytalanított volna. Hermie nem tehetett mást, csak feküdt, és várta, hogy elhaljon az ökle. Oscy közvetlenül Hermie fölé hajolt, és hagyta, hogy a vére Hermie arcába csöpögjön. Hermie hevesen forgatta ide-oda a fejét, hogy elkerülje a vércseppeket, mert köszönte szépen, az övé is hullt eléggé. De Oscynak sikerült pont a célpontra csöpögnie, úgyhogy rövid idő múlva Hermie arca úgy festett, mintha vörös festékben ázna. A legkisebb kezdeményezésre sem volt módja. Ki volt szolgáltatva Oscynak, de inkább tojt volna egy nagyáruház kirakatában, mint hogy elismerje.

Oscy értette Hermie-t, de ugyanakkor elég dühös volt ahhoz, hogy szórakoztassa, mennyire nem akarja Hermie feladni, és ennek

következtében ő péppé püfölheti. Vörös arcán határozottan jobbra húzott a mosoly. Agyát elborította a vörös köd, és Hermie tudta ezt. De miként a nációk fogságába esett tús a filmekben, a nyálát gyűjtögette a szájában, és egyenesen Oscy felé köpte. Nevezhetjük pechnek, de nevezhetjük megváltozott széliránynak is, a lényeg, hogy a köpés soha nem érte el Oscyt. Bumeráng módjára tért vissza Hermie-hez, pont a két szeme közé. Oscy felnevetett, és oldódott a feszültség.

– Rendben, Hermie. Elengedlek, mert ami elég, az elég. De ne próbálkozz semmiféle trükkal, rendben?

Hermie nem mondott semmit. Csak felpillantott Oscyra a véren keresztül, és köpött egyet, homokot, sértettséget és az egész kibaszott kalamajkát vele együtt. Oscy lassan, óvatosan lemászott róla.

Hermie ütése pontosan az állán találta, tíz centire felemelte, és a fenekét átbillentette a sarka fölé, ami egyre ismerősebb pozitúra lett számára. Gyorsan fél térdre emelkedett, de Hermie már szintén fél térdén volt. A maflás sziszegve jött, mint a szablya, és ha Oscy nem tette volna föl idejében az alkarját az útjába, minden bizonnyal lefejezi. A két homokkal borított gladiátor térdén állva folytatta a harcot, a cseppekben hulló vér és a homok egészen Benjie-ig repült.

Oscy végül magához ragadta a kezdeményezést, és ereje jó részét beleadta egy kegyetlenül jól időzített felütésbe. Hermie feje hátracsuklott, mint a frissen kinyitott kólásüvegen a kupak, és miközben lement, látta a kék eget és a saját lobogó haját. Többet nem látott jó ideig, ami nyugodtan lehetett akár három nap is.

Oscy talpra kászálódott, lepillantott a homokban elterült Hermie-re, aki úgy feküdt ott, mintha az Empire State Building tetejéről esett volna le. Kétdimenziósra lapult, mint a Természet-tudományi Múzeum egyiptomi kiállításán a freskó. Barlangrajznak látszott, vagy a részegen való vezetés veszélyeit taglaló, elrettentő plakátnak. Halottnak tűnt, és nagyjából tíz másodpercig így is maradt.

Benjie odajött Oscy mellé. Nagyon megrendítette, hogy Hermie úgy fekszik, mint egy rongybaba. Mindketten Hermie-t nézték, aki eléggé kiütötnék látszott. Ám a tizenegyedik másodpercben Hermie ostorszerű karja recsegeve életre kelt, és a végén a kéz tele volt homokkal. A homokot Oscynak szánta, azonban Benjie-t kapta el helyette, akinek mindkét szeme tele lett, és vakon sikoltozott.

– Mocskos japó! Rohadt mocskos japó!

Persze Oscy majd megszakadt a röhögéstől, mikor Benjie Hermie torka felé nyúlt, csontos öklét olyan szorosan zárta ököbe, hogy a körme belevágott a tenyerébe. Oscy megragadta Benjie-t, és visszafogta. Hermie nagyon csöndesen feküdt a homokban. Magánál volt, de már elege lett. A homok volt az utolsó dobása. Oscynak szánta, csak félre ment. És most ott feküdt, nem csinált és nem gondolt semmit. Bataan elesett. A halálmenet következik. Inkább golyót röpít a fejébe. Tedd ki az aranycsillagot az ablakba, anya; Hermie szerezte.

Oscy egyre tovább vezette Benjie-t, egy pillanatra sem engedte el, míg ki nem kerültek a látószögéből. De Hermie még hallotta, amint Benjie átkozódik, miközben a homokszemeket egyre mélyebbre dörzsöli a szemébe. Oscy megfordult, és odakiáltott Hermie-nek.

– Később találkozunk, Hermie! Rendben?

Hermie nem válaszolt és meg sem mozdult.

Csak a fejét fordította félre annyira, hogy lássa Oscyt, amint szilárdan tartja Benjie-et, aki olyan szitkokat sikoltozik, amik nem is léteznek. Aztán mindketten eltűntek a látóhatáron, mint Abbott és Castello, csak sokkal viccesebben.

Mikor végleg eltűntek, Hermie megfordult és nagy nehezen talpra evickélt. Egy óráig is eltarthatott. Teljesen kikészült. Az inge menthetetlen lett, de arra gondolt, hogy emléknék megtartja, míg anyja föl nem fedezi, és dicstelen portörölő rongyként nem végzi. Pár ingatag lépéssel betámolygott az óceánba; saját vére tette savanyúvá a szája ízét. Mikor aztán térdig járt már a vízben, az út többi részét

zuhanva tette meg, mint egy kidőlő vörösfenyő. A feje a víz alá bukott, kialudtak a fények a világ felett.

A hideg frissítőleg és gyógyítólag hatott, de a só pokolian csípte tátongó sebeit. A kombináció elég volt ahhoz, hogy megmentsse attól, hogy vízbe fulladjon a kimerültség miatt. Tudta, ha rendszeresen szeretkezne, nem élt volna túl egy ilyen küzdelmet. Tíz pont a cölibátusnak. Ha a papoknak eszébe jutna díjbirkózónak állni, mindent megnyernének, semmi kétség. Aztán felbukkant, mint egy barna delfin, megtöltötte a tüdejét levegővel, és visszaevickélt a partra. Fáradt lábai vonszolták az utolsó pár lépésnél, aztán a hasára zuhant a nedves homokon. A parti madarak rikoztottak, és feljebb mentek a parton, mint szerettek volna. Hermie a karjára fektette a fejét. A só még mindig csípte a sebeit, és a horizontot kémlelte. Hitler és Mussolini elvonult, az asszony úgyszintén. Vajon tudja, hogy érte folyt a harc? Volt fogalma róla, hogy halálos küzdelemre hívta ki érte Basil Rathbone-t és Lugosi Bélát? Talpra állt, elindult hazafelé, és valami oknál fogva nem értette, miért érzi jobban magát, mint bármikor az életben.

Hermie és a haverjai Nantucketban töltik a nyarat. Tizenöt évesen belobbannak a hormonjaik és minden vágyuk egy női test. De fogalmuk sincs, mit kezdjenek a lányokkal. Aztán Hermie találkozik a gyönyörű Dorothyval, a huszonéves katonafeleséggel és fűlig belezúg... — KONA (EMERALD CITY)

Időnként valaki vagy valami magasan a hétköznapi létsík fölé emeli az embert, és addig soha nem tapasztalt szépséget vagy örömet érez, és ettől valahogy örökre megváltozik. Így hatott rám a *Kamaszkorom legszebb nyara*. — FRANCIS KEEGAN

Miért van, hogy egy felnőtt férfi és egy kislány szerelmét bűnnek tartják, míg a kiskorú fiú és a felnőtt nő szerelmét megható beavatásnak? — JHY (ALABAMA)

Csodálatos kalandozás az időben, mikor háború és halál szakította széjjel az emberek életét, de a szerelem tovább virágzott. — S. L. MEHEGAN (NY)

Robert Mulligan legendás filmje nálunk is nagy sikert aratott. Három kamaszfiú nyaral a háború kitörése után New England szigetén. Minden gondolatuk a csajok körül forog, legfőbb problémájuk, hogyan veszíthetnék el a szüzességüket. Hermie a szomszédban lakó csinos asszonyról, Dorothyról álmodozik. Azután közbeszól a háború...

Ha még ezután sem face a bőrödbe,
látogasd meg a Tesótanodát a facebookon!
<http://www.facebook.com/Tesokodexlajk>

16 éves kortól ajánljuk!

1 999 Ft

ISBN 978 963 245 522 8

9 789632 455228

Könyvmolyképző Kiadó